

terim zahtevam pruskega ministra zastran vzgoje novih duhovnikov in jih nameščenja v službe, da se vrne cerkveni mir in izgnani škofje vrnejo na svoje sedeže. — Ruski car mudi se še vedno v Kodanji pri danskej kraljevskej rodbini. Tje je tudi angleški prvi minister, sloviti Gladstone, po morji se pripeljal, kar gotovo ni brez pomena. — Irski nezadovoljneži so zopet več ljudij umorili; dobivajo tudi mnogo nitroglicerina pa dinamita, da se je novih zločinov bati. Kako Irski črtijo Angleže, to ni dopovedati. — Rumunski in srbski kralj baje popolnem vlečeta z Bismarkom; toda njuni ljudje doma s tem niso po vsem zadovoljni. — Italijani imajo strašno dačo; vsak, ki da kaj na mlin, mora nekaj davka plačati, ki na leto znaša vkup 50 milijonov lir; to dačo hočejo baje ministri sedaj odpraviti. — Mesto Hartum v osrednji Afriki je sedaj v hudej nevarnosti; krivi mohamedanski prerok Mohdi stoji pred njim z vojsko 30.000 mož. Če vdere v mesto, utegne pomoriti tamošnje številne kristijane. — Zavoljo Tonkinga so Francozi zadnji čas večkrat skušali udariti na od Kitajcev poslano prostovoljce, da bi jih premagali, pa ni bilo mogoče kaj opraviti. Zgubili so uže precej ljudij in silno deževje jih moti.

Za poduk in kratek čas.

Cesar v Trbovljah.

Dne 10. julija na večer je bila tukaj lepa baklada z godbo, ktera je šla iz Trboveljske vasi do Vode.

Dne 11. julija je okoli 12. ure vže vse polno ljudstva na kolodvoru cesarja čakalo. Zbrali so se tukaj Trboveljski odborniki, kranjski deželni predsednik Winkler, glavnik iz Litije, zagorski župan in duhovščina.

Pod poveljstvom gosp. lajtnanta Vidra je stalo 200 mož rudniških uniformiranih ter so napravili špalir.

Ob 2. uri popoldan dospe presvitli cesar; kolodvor kakor vsa okolica je krasno okinčana. Tik njega stoji krasen slavalok z zelenjem, z deželnimi grbi in znamenji rudarstva. Na visokih drogih vihrajo zastave belo-modro-rudeče, žolto črne, belo rudeče, na kolodvoru na meji kranjski pa tudi modro-žolte, frankfurtarce ni bilo nobene. Vlak postoji in iz tisuč grl se ne sliši drugega kot živijo-klici, kateri se ponavljajo ves pot, kajti povsod je stalo polno ljudstva živijo klicaje.

Presvitlega cesarja so tukaj, kar ni bilo v redu, najpoprej Kranjci pozdravili, mesto se mu na zadnje, ko se je od nas poslovil, predstaviti, namreč deželni predsednik baron Winkler ga je prvi nagovoril — potem predsednik

Trboveljske delniške družbe Pirquet — v imenu rudnikov potem še le g. župan Logar, kateri bi imel prvi na vrsto priti.

Cesar so nagovorili tukaj še sledeče gosp. odbornike, Bittnarja, Sraunika, Kolara, plemenitega Gosleta, centralnega direktorja Hertleja, direktorja Trpotica, lajtnanta Vidra, nadlajtnanta Zigeunerja, župnika Stagoja, župnika dobovskega in kaplane trboveljske — zdaj zagledajo cesar tudi pl. gosp. Kaiserfelda, ki je na zadaj stal in mu se zahvaljujejo za ljubeznjivi sprejem ter se podajo na voz in se odpeljujejo v rudniško bolnišnico. Pred bolnišnico čaka Njih Veličanstvo 1200 šolarjev trboveljskih iz rudniške šole, iz Hrastnika, iz Trbovelj in sv. Katarine v dolgih vrstah na obeh straneh pota. Hči doktorja Prosenjaka podari cesarju lep šopek. Tukaj se cesar le malo ponudijo ter se odpeljujejo potem na unajni rudnik „Tagbau I.“ Ves rudnik je kaj lepo ozaljšan z mlaji in zastavami. — Pri rudniškem poslopji, kjer premož perejo (Separation), je bil narejen pot do unajnega rudnika. Tukaj so zopet čakali rudarji uniformirani v vrstah postavljeni nad 200 mož pod komando lajtnanta in uradnika Penčerta z godbo na cesarja. Povsod kakor tudi tukaj, akoravno so imeli rudarji zapoved cesarja „z Glück auf“ pozdraviti, se ni drugega slišalo, kot živijo.

Delavci so na unajnem rudniku delali, za spremljevalca je bil centralni direktor Hertle, ki je cesarju vse razkazal. Ko si je cesar vse ogledal, podal se je v krasen paviljon. Tukaj so cesarju ponudili vina šampanca, ktereja je tudi sprejel.

V petih spodkopih je bilo nabasanega dinamita 1300 kilogramov, električna iskra je vse to sprožila in v hipu je bilo nad 15.000 meterskih centov premoža podrtih.

Od tukaj vrnejo se cesar zopet nazaj na kolodvor, tam se Kaiserfeldu posebno srčno zahvalijo za sprejem na Štajerskem, ter dosta vijo, da jih veseli, da so Štajerci toliko žrtvovali, naj bi jim sprejem kolikor mogoče prijeten storili, „Znam, da so mi Štajerci zmirom vdani, in Vas zagotovim, da si želim Štajerce in Štajersko še večkrat obiskati“. Ko vže odhajajo, pristopi k Njim Kübek ter se tik voza od cesarja poslovi, vsi drugi smo pa ko je vlak vže odhajal neprenehoma živijo upili in si druga ne želimo, kakor Bog nam živi mnoga leta našega presvitlega cesarja, našo ljubo Avstrijo! Rodošek.

Smešnica 38. Moja zdravila vselej pomagajo, pravi nek zdravnik boleniku. Ta mu je uže mnogo bil za vračenje denarjev izplačal in reče malo nevoljen: to Vam uže verjamem, da pomagajo, če ne boleniku pa Vam in apotekarju.